

Jiří Malšovský

BLOG, díl I.

Jiří Mašovský

BLOG, díl I.

Poděkování

Děkuji Vladimíru Míkovi, že mi kdysi dal práci i důvěru. Také děkuji Petrovi Dvořákovi, Radku Drechslerovi, Marku Šímovi a všem zaměstnancům dnes už neexistující kanceláři ALEX, za jejich trpělivost a spolupráci. Na svých cestách jsem potkal mnoho lidí: dobré, méně dobré i vyloženě nedobré. I těm děkuji. Za technickou podporu taktéž děkuji Romanu Slavíkovi. Mé díky samozřejmě patří i mé rodině, která mé psaní stále podporuje. Za trpělivost a vstřícnost musím na závěr poděkovat i Jaroslavě Interholcové.

Obsah:

1. Už vám někdy někdo zakázal chodit na velkou?
2. Pan Pohledný
3. Nero
4. Láska není k nalezení
5. Sci-fi
6. Slipy
7. Finové
8. Znásilnění I.
9. Teplice
10. Znásilnění II., aneb marné touhy
11. Ztraceni v moři
12. Lež, jako věž
13. Na trajektu
14. Splněný sen
15. Snídaně na lodi
16. Mnohoženství po thajsku, Tum, díl 1.
17. Manželka č. 4, mnohoženství na pokračování, Tum, díl 2.
18. Dohazovači, aneb monogamie je přežitek, Tum, díl 3.
19. Dohazuj, ale vyhazuj! Tum, díl 4.
20. Toho dohazování už bylo ale vážně dost! Tum, díl 5.
21. Typický Američan
22. Středověk neskončil
23. Středověk trvá, aneb krevní msta v přímém přenosu
24. Jmenuji se Lampa
25. Prodaná nevěsta
26. Delfíni
27. E. T. Mimoszemšťan
28. Zůstanu u svých oblíbených požitků
29. Legenda o máku
30. Detektor kovů

31. Sirotek
32. Houba
33. Esesák s lidským přístupem
34. Nádherně voněli
35. Cabernet Sauvignon, ročník 1999
36. Věřili byste tomu?
37. Filipíny
38. Kdo hledá, najde
39. Kostas a jeho sbírka peněz
40. ŘOI – Řecká obchodní inspekce
41. Létáme s drakem
42. Něco mezi bezdomovcem a koněm
43. Něco mezi koněm a bezdomovcem, post scriptum
44. Tři oříšky pro Pattayu
45. Už si mohu přečíst Nový zákon
46. Jedno frapé, prosím

Už vám někdy někdo zakázal chodit na velkou?

Asi ne, že? Já to štěstí měl. Na Thassosu jsem sloužil sedm let. Z toho pět pod tour operátorem, říkejme mu třeba..., třeba..., tak třeba Brilliantis.

Co je tour operátor? V dané destinaci je to místní oficiální osoba s certifikátem pro podnikání v turistice. V tomto případě v Řecku. Brilliantis měl zajišťovat plynulý chod české cestovky (spolu s tou mou ještě další dvě), tedy transfery, výlety, půjčování automobilů klientům kooperujících cestovek a jiné činnosti. A byl za tuto zodpovědnou činnost všemi českými cestovkami honorován. Ale vykuk zvučného jména k naší nelibosti nic z toho výše jmenovaného nezajišťoval. Bylo to nad jeho fyzické a intelektuální schopnosti. Byl tedy honorován za nic. Brzy jsme pochopili, že si vše výše jmenované musíme zařizovat sami. Pobočka české cestovky v cizině přece nesmí kleknout.

Měl svého pobočníka, jakousi děvečku pro všechno, jménem Vasilis. Byl nám dobrým kamarádem a pomáhal, jak jen to šlo. Najednou, v půlce sezóny, začal být zamlklý, odpovídal kuse, uhýbal pohledem. Po třech dnech mě to už naštválo a pozval jsem ho na pivo do našeho oblíbeného baru Bumerang. Šel, ale ne moc ochotně. Když jsme se v nálevně posadili, řekl jsem:

„Tak co je?“

Zarytě mlčel.

„Sakra, Vasili, co se děje?“

Vypadal, že má pláč na krajíčku. Nakonec jsem ho rozmluvil:

„Víš, jsem z toho zoufalej! Briliantis ti zakázal kakat v kanceláři. Že prej to smrdí. Ale jelikož je srab a bojí se ti to říct sám, tak to nařídil mně!“

Tak to je tedy zatím tvůj nejlepší majstrštyk, Briliantisi! Napadlo mě, že bych si s ním tenhle problém měl vyříkat, ale pak jsem myšlenku, s ohledem na jeho intelektuální potenciál, zavrhl.

„A kam tedy mám podle něj chodit kakat, Vasili?“

Vasilis vzdychl: „I to už vykoumal! Sem! Do Bumerangu. Prej to je jen kousek...“

Kousek to byl, asi 150 metrů od kanceláře. A tak jsem se podřídil a po zbytek sezóny, i sezón dalších, jsem chodil kakat do naší oblíbené hospůdky. Toaleta byla luxusní a vždy čistě vymydlená. Nikdy nechyběl toaletní papír. A za odměnu jsem vždycky od barmana Josefa dostal jedno skvělé pivo Mythos! Nebo dvě, tři...

Pan Pohledný

Nejdřív jsem ho potkal na letišti před transferem do hotelu. Byl mladý, pohledný, luxusně oblečený do značkového textilu, zkrátka nepřehlédnutelný.

Při bližším pohledu jsem si všiml, že má pravou nohu v kotníku, v ortopedické botě lehce vykloněnou doleva. Po obrně? Po úrazu? Trošku mě zamrzelo, že je příroda někdy nespravedlivá. Obzvláště u mladé a hezké lidské bytosti. Pár dní jsem ho pak neviděl.

Čtvrtý den pobytu mi volá rozrušená majitelka hotelu, kde byl pan Pohledný ubytován:

„Prosím tě, okamžitě přijed', stalo se něco strašného!“

Byl jsem naštěstí poblíž. Skočil jsem na svůj skútrík a během chvilky jsem vešel do recepce. Majitelka na mě čekala.

„Chtěl se zabít! Normálně voddělat! V mém hotelu! Taková ostuda!!!“

„Kdo?“ nechápal jsem.

„No ten mladej! Ten s tou nohou...“ Přidal jsem do kroku.

S vyplazeným jazykem jsem doběhl do jeho pokoje. Byl už v péči doktora, se kterým jsem se díky našim hostům dobře znal. Asistovali mu dva lapiduchové.

„Jasná sebevražda. Měl namále! Nacpal do sebe asi barbituráty, ale mají český název, takže musím zjistit řecký ekvivalent. Ale hlavně! Na dvě krabičky vypil skoro litr vodky! Že přežil, je zázrak!“ Lékař se ještě ze zvyku pokřičoval.

Na stole stála láhev Smirnoffa do tří čtvrtin prázdná. A vedle ní se povalovaly plastové dózičky od pilulek. Jejich název jsem neznal.

„Měl namále. Většinu toho svinstva vyzvrátil. A vykálel. Pro jistotu jsme mu ale radši ještě vypumpovali žaludek.“

Teprve teď jsem si uvědomil zápach zvratků a exkrementů. Byly snad všude: na zemi, na stěnách, dokonce i trochu na stropě.

Když pana Pohledného, páchnoucího tím vším, co požil a čeho se zbavil, nakládali na nosítka, stále dokola šeptal:

„Nechte mě umřít! Já chci umřít!“

Druhý den jsem si telefonicky domluvil návštěvu pana Pohledného s jeho ošetřujícím lékařem. Nemocnice byla sice dost daleko ve vnitrozemí ostrova, ale o hosty jsem byl zvyklý se starat i v kritických momentech.

„Prosím, jen krátce! Je už stabilizován, ale nikdy nevíte, co se může stát,“ řekla mi ošetřovatelka, která mu zrovna zaváděla infuzi. Pan Pohledný byl za ruce i za nohy připoután plastovými páskami k lůžku. Křídová bledost jeho obličeje jen dokreslovala jeho rozpoložení. Když mě uviděl, vzpomněl si opět na svou oblíbenou písničku:

„Nech mě umřít. Už chci konečně umřít!“ opakoval stále.

Jak tak chtěl pořád a dokola zemřít, začal se mi zvedat tlak. Bylo by zajímavé, jaké hodnoty by mi asi naměřili. Byl jsem přece ve špitále! Odhadoval bych tak 260 na 180. Výbuch na sebe nedal dlouho čekat. Zařval jsem:

„Ty prase! Ty dobytku!“ Padly i ostřejší, nepublikovatelné nadávky! „Když se chceš voddělat, proč si k tomu potřebuješ kupovat letní pobyt v Řecku? Víš kolika lidem kolem sebe jsi zkazil dovolenou?“ Slyšel jsem se, jak křičím čím dál víc.

„Pokož bude muset majitelka kompletně zrekonstruovat. Proč jsi nepáchal doma, sakra?! Musíš k tomu mít elegantní exotický prostředí, ty čuně?“

Nikdy před tím, ani potom, jsem na klienty nekřičel. Ani vulgární výrazy jsem nepoužíval. Pan Pohledný si to vybral pěkně najednou.

„...umřít. Chci umřít...”

„Ale proč, proboha?” To jsem už sípal.

„To ta moje noha,” zahýbal s ní lehce pod bělostnou nemocniční přikrývkou.

„Ta moje haksna!! Ani holku si kvůli ní nemůžu najít...”

„Co to tady žvaníš?! Jsi mladej a pohlednej! Víš, kolika ženskejm by ses moh' líbit?”

Ale dotazy i argumenty jsem už vyčerpал. Najednou nebylo o čem hovořit. Ucítil jsem lehký, ale pevný tlak na svém levém lokti, jak se mě snažila sestra z pokoje vyvést. V mátohách jsem pomaličku na svém skútru dojel domů.

Samozřejmě, že se celá mimořádkka řešila i v našem centru v Praze. Ještě téhož dne mě kontaktoval otec pana Pohledného. Mluvil velice tichým a zdvořilým hlasem. Omluva střídala omluvu. Napadlo mě, za co se vlastně omlouvá? Vždyť přece celou tuhle lapálii nezavinil. Nebo že by měl přece jen nějaké špatné svědomí? Kdo ví?

Pan Pohledný starší byl předobrazem svého syna. Luxusní oblek na zakázku a drahé polobotky. Jen nohy měl zdravé. Obě. Přiletěl o dva dny později a o svého znovu narozeného syna se v nemocnici staral až do konce pobytu. Pak s ním odletěl do vlasti.

Když obě verze pánů Pohledných zmizely za šoupačkami letištního tranzitu, spadl mi ze srdce snad největší balvan v životě. Co mě ještě čeká, ptal jsem se sám sebe. Život a smrt? Kde je mezi nimi hranice. Většinou je tenká, jako papír. V každém případě u pana Pohledného mladšího papír vydržel. Ale na jak dlouho?